

Grey Scale #13



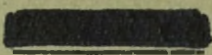
A 1 2 3 4 5 6 M 8 9 10 11 12 13 14 15 B 17 18 19



# AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO WP

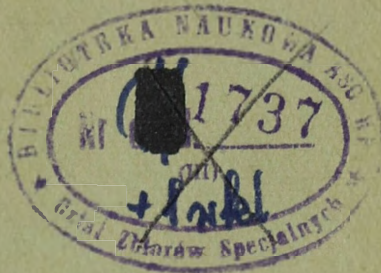
KATEDRA ROZPOZNANIA WOJSKOWEGO I ARMII OBCYCH

**JAWNE**



Egz. nr .....

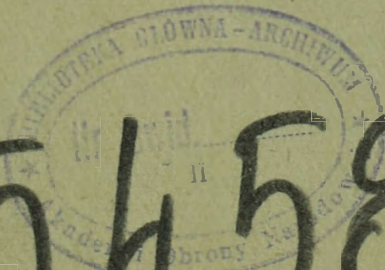
ASG WP wewn. 3015/84



Pptk dr Janusz WISNIEWSKI

WŁASCIWOŚCI ORGANIZACJI I PROWADZENIA  
ROZPOZNANIA W MARSZU W PRZEWIDYWANIU  
BOJU SPOTKANIOWEGO I W BOJU SPOTKANIOWYM  
DYWIZJI (PUŁKU)

Skrypt



55458

WARSZAWA

1984



126

**AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO WP**

**KATEDRA ROZPOZNANIA WOJSKOWEGO I ARMII OBCYCH**

**JAWNE**

ASG WP wewn. 3015/84

Egz. nr .....



Ppłk dr Janusz WIŚNIEWSKI

**WŁAŚCIWOŚCI ORGANIZACJI I PROWADZENIA  
ROZPOZNANIA W MARSZU W PRZEWIDYWANIU  
BOJU SPOTKANIOWEGO I W BOJU SPOTKANIOWYM  
DYWIZJI (PUŁKU)**

Skrypt

55458

**WARSZAWA**

**1984**

KATEDRA ROZPOZNANIA WOJSKOWEGO I ARMII OBCYCH

ASG WP wewn. 3815/84

JAWNE

ZATWIERDZAM  
SZEFA KATEDRY RW 1 AO

Egz.nr .... 1

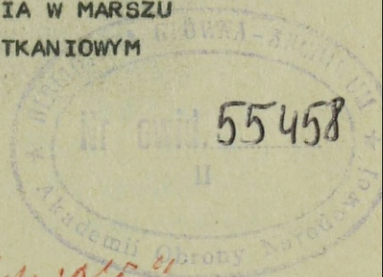
płk dypl. Bolesław SZCZEPANIAK



Ppłk dr Janusz WIŚNIEWSKI

WŁAŚCIWOŚCI ORGANIZACJI I PROWADZENIA ROZPOZNANIA W MARSZU  
W PRZEWIĄYWANIU BOJU SPOTKANIOWEGO I W BOJU SPOTKANIOWYM  
DYWIZJI /PUŁKU/

Skrypt



*Przeklasyfikowane na JAWNE*

*plk ob Marian Kłodziejewski  
25.10.2002*

SPIS TREŚCI

Strona

WSTĘP .....	3
I. WYMAGANIA I- POTRZEBY W ZAKRESIE ROZPOZNANIA W CZASIE PRZE- WIDYWANIA I PROWADZENIA BOJU SPOTKANIOWEGO .....	4
II. PLANOWANIE ORAZ CECHY CHARAKTERYSTYCZNE UŻYCIA POSZCZEGÓL- NYCH RODZAJÓW ROZPOZNANIA W BOJU SPOTKANIOWYM .....	7
III. KIEROWANIE I DOWODZENIE ROZPOZNANIEM ORAZ OBIEG INFORMACJI ROZPOZNAWCZYCH W BOJU SPOTKANIOWYM .....	24
ZAŁĄCZNIKI:	
Nr 1 - Ugrupowanie ogólnowojskowych elementów rozpoznawczych w czasie marszu dywizji w przewidywaniu boju spotkaniowe- go .....	28
Nr 2 - Ugrupowanie elementów rozpoznawczych dywizji w boju spot- kaniowym /variant/ - wklejka 1 po str. ....	28
Nr 3 - Ugrupowanie król w marszu w przewidywaniu boju spotka- niowego /variant 1/ .....	29
Nr 4 - Ugrupowanie król w marszu w przewidywaniu boju spotka- niowego /variant 2/ .....	29
Nr 5 - Ugrupowanie król w marszu w przewidywaniu boju spotka- niowego /variant 3/ .....	30
Nr 6 - Ugrupowanie król w marszu w przewidywaniu boju spotka- niowego /variant 4/ .....	30
Nr 7 - Użycie kepec w marszu w przewidywaniu boju spotkaniowego.	31

## W S T Ę P

"Bój spotkaniowy - to epecyficzna forma walki wynikłej na skutek zetknięcia się głównych sił pododdziałów, oddziałów i związków taktycznych stron przeciwnych, które jednocześnie, przez natarcie, dążą do wykonania zadań bojowych sięgających poza rubież ich starcia. Najczęściej do boju spotkaniowego dochodzi w czasie marszu, podczas odpierania przeciwuderzeń lub kontrataków, wchodzenia odwodu lub drugiego rzutu do bitwy /walki/ lub wykonywania kontrataków i przeciwuderzeń, niekiedy przy zwalczaniu powietrznych lub morskich desantów nieprzyjaciela"<sup>1/</sup>.

Bój spotkaniowy będzie się zatem charakteryzował niejasną i gwałtownie zmieniającą się sytuacją, walką na małych odległościach, szybkimi zmianami położenia wojsk, dążeniem do uchwycenia i utrzymania inicjatywy i jak najlepszego wykorzystania czasu. Rozgrywany będzie z reguły na szerokim froncie, z otwartymi skrzydłami. Organizowany i prowadzony w sposób bardziej manewrowy aniżeli inne działania, co sprzyjać będzie stosowaniu w większym stopniu desantów taktycznych, oddziałów wydzielonych /OW/ i awangard.

Bój spotkaniowy może wyniknąć w następujących okolicznościach:

- w czasie rozwijania sił głównych z marszu, szczególnie w początkowym okresie wojny;
- w toku prowadzenia natarcia /pościgu/ przy spotkaniu się z odwodami nieprzyjaciela, wychodzącymi do przeciwuderzenia lub kontrataku;
- w obronie podczas wykonywania przeciwuderzenia /kontrataku/ itp.

Nie są to jedyne, możliwe warunki zaistnienia boju spotkaniowego. Będzie ich więcej, w zależności od rodzaju prowadzonych działań bojowych i sytuacji wynikłych na polu walki.

W marszu, w przewidywaniu boju spotkaniowego i w boju spotkaniowym, rozpoznanie będzie musiało wykonać poważne zadania w bardzo krótkim czasie. Od rozpoznania bowiem w dużej mierze uzależniony będzie wynik boju spotkaniowego. Ze względu na to, że przed rozpoczęciem marszu najczęściej będzie niewiele wiadomości o nieprzyjacielu i będą one niepewne, rozpoznanie musi rozpocząć swoją działalność z takim wyprzedzeniem czasowym, aby zapewnić dowódcy i sztabowi napływ informacji w takim czasie, który umożliwiłby mu wypracowanie decyzji, postawienie zadań bojowych podwładnym i zorganizowanie walki. Dlatego też rozpoznanie musi tworzyć jednolity, dobrze zorganizowany system, skupiający w sobie w sposób kompleksowy wszystkie rodzaje rozpoznania o dobrze

1/ "Leksykon wiedzy wojskowej", s. 51.

zorganizowanym obiegu informacji oraz musi być prowadzone na maksymalną głębokość i na szeroki front. Jedynie wówczas rozpoznanie może na czas wykonać postawione przed nim zadania.

Rozpoznanie w marszu w przewidywaniu boju spotkaniowego to przede wszystkim walka o czas. Kto pierwszy wykryje położenie przeciwnika, rozpozna jego ugrupowanie bojowe, siły i środki - ten pierwszy podejmuje decyzję, zorganizuje walkę, uprzedzi przeciwnika w otwarciu ognia oraz narzuci mu swoją inicjatywę, a tym samym zyskuje olbrzymią szansę rozbicia przeciwnika w boju spotkaniowym.

#### I. WYMAGANIA I POTRZEBY W ZAKRESIE ROZPOZNANIA W CZASIE PRZEWIDYWANIA I PROWADZENIA BOJU SPOTKANIOWEGO

Marsz w przewidywaniu boju spotkaniowego wykonuje zazwyczaj dywizja /pułk/, będąca w składzie drugiego rzutu /odwodu/, w celu wejścia do walki dla rozwinięcia powodzenia wojsk pierwszego rzutu lub przeniesienia ich głównego uderzenia na nowy kierunek. Ten rodzaj marszu może również wykonywać dywizja pierwszorzutowa w czasie operacyjnego rozwijania wojsk i w początkowym okresie wojny, jak również dywizja wchodząca do działań jako operacyjna grupa manewrowa /OGM/ armii.

Wszystkie przedsięwzięcia związane z organizacją marszu w przewidywaniu boju spotkaniowego oraz jego zabezpieczeniem przeprowadza się z góry w rejonie ześrodkowania /wyjściowym, alarmowym lub niejściu stałej dylokacji/, a koryguje w miarę potrzeb w toku marszu, zależnie od rozwoju sytuacji. Marsz w przewidywaniu boju spotkaniowego odbywa się zazwyczaj w warunkach stałego zagrożenia użycia przez nieprzyjaciela broni masowego rażenia, oddziaływania jego lotnictwa, grup specjalnych i dalekiego rozpoznania oraz niszczenia dróg i przepraw. Jego ostatecznym celem jest zawsze przegrupowanie wojsk do wyznaczonego rejonu lub na rubież wejścia do walki w określonym terminie i w pełnej gotowości do wykonania postawionego zadania bojowego.

W czasie wykonywania marszu może wyniknąć bój spotkaniowy. Powodzenie w boju spotkaniowym osiąga się - podobnie jak w każdej innej walce - przez zdecydowane i umiejętne wykorzystanie wszystkich możliwości bojowych posiadanych sił i środków. Uzależnione jest to z kolei od uzyskania w odpowiednim czasie danych o nieprzyjacielu i przewidywanym obszarze działań.

Warunkiem rozbicia nieprzyjaciela w boju spotkaniowym jest:

- zorganizowanie we właściwym czasie aktywnego i głębokiego rozpoznania w celu otrzymania wiarygodnych danych o zbliżającym się nieprzyjacielu;

- stworzenie niezbędnego zgrupowania sił i środków już w czasie organizacji marszu;
- podjęcie w porę decyzji i szybkie przekazanie zadań do wojsk;
- wyprzedzenie nieprzyjaciela w wykonaniu uderzeń jądrowych i lotniczych, otwarcie ognia artylerii, zdobycie dogodnych rubieży, rozwinięcie sił głównych i przejście do ataku;
- szybkie przeprowadzenie manewru itp.<sup>2/</sup>.

Z warunków tych wynika cel oraz wymagania i potrzeby w zakresie organizacji i prowadzenia rozpoznania.

Celem rozpoznania w boju spotkaniowym jest stworzenie dogodnych warunków do skutecznego rozbicia nieprzyjaciela, poprzez jak najwcześniejsze zdobycie niezbędnych danych rozpoznawczych, pozwalających na określenie jego sił i środków, ich ugrupowania, kierunków działania i możliwości ich użycia /szczególnie broni jądrowej i odwodów/, na podstawie których dowódca dywizji /pułku/ mógłby podjąć właściwą decyzję rozegrania boju spotkaniowego.

W sytuacji, kiedy dywizja /pułk/ będzie wykonywała marsz zachodzi konieczność takiego zorganizowania ugrupowania marszowego, aby zapewnić szybkie rozwinięcie sił głównych do walki. Stąd też potrzeby i zadania rozpoznania należy podzielić na dwa zasadnicze okresy:

- zadania w okresie prowadzenia rozpoznania w marszu w przewidywaniu boju spotkaniowego;

- zadania w okresie prowadzenia rozpoznania i kierowania nim w czasie trwania boju spotkaniowego.

Ze względu na to, że dywizja /pułk/ będzie wykonywała marsz po kilku /2-3/ drogach nie posiadając jakichkolwiek danych o nieprzyjacielu /lub dane te będą bardzo nieciekawe/, rozpoznanie musi być prowadzone na maksymalną głębokość i na szerokim froncie.

Do zasadniczych zadań stojących przed rozpoznaniem w tym okresie będą należeć:

- ustalenie miejsca /rejonów/ obecności nieprzyjaciela;
- rozpoznanie w jakim kierunku maszerują kolumny nieprzyjaciela;
- rozpoznanie jego sił i składu oraz ugrupowania w jakim się znajdują;
- ustalenie miejsca roznieśczenia środków przenośzenia broni masowego rażenia i artylerii w ugrupowaniu nieprzyjaciela;
- ustalenie czasu przekroczenia określonych rubieży terenowych przez siły nieprzyjaciela;

2/ Regulamin walki sił zbrojnych PRL /pułk - dywizja/, s. 144, pkt.274.

- rozpoznanie kierunków działania elementów rozpoznawczych, sił oddziałów wydzielonych i ubezpieczeń nieprzyjaciela;
- ustalenie czasu i rubieży rozwijania sił głównych;
- rozpoznanie rejonów desantowania desantów powietrznych;
- rozpoznanie terenu w rejonie przewidywanego spotkania nieprzyjaciela:
- rozpoznanie dróg marszu, rubieży rozwinięcia i dróg manewru dla wojsk własnych.

Od stopnia i terminowości realizacji powyższych zadań oraz dokładności zdobytych informacji w dużej mierze zależy będzie decyzja dowódcy dywizji /pułku/ oraz czas, jaki pozostanie do dyspozycji na organizację walki. Wygranie zaś na czasie pozwala na szybkie podjęcie decyzji, przekazanie zadań poszczególnym elementom ugrupowania bojowego dywizji, dokonanie niezbędnego manewru sił i środków, a w konsekwencji uprzedzenie nieprzyjaciela w wykonaniu uderzeń jądrowych, zmasowanego uderzenia ogniem artylerii i lotnictwa, przesunięcie oddziałów na nowe kierunki dla stworzenia korzystnego zgrupowania uderzeniowego i wykonanie zdecydowanego uderzenia. Pozwala to na zaskoczenie nieprzyjaciela, a tym samym na przejęcie inicjatywy i narzucenie mu swojego zamiaru i sposobu prowadzenia walki.

W tym okresie wiadomości o nieprzyjacielu zdobywać będą nie tylko wyspecjalizowane /etatowe/ pododdziały rozpoznawcze, ale również oddziały i pododdziały ogólnowojskowe, oddziały wydzielone /OW/, desanty itp. Ponadto ważnym zadaniem dywizji /pułku/ jest maskowanie własnych ruchów i zamiarów. Dlatego należy organizować i prowadzić wszelkimi możliwymi sposobami skuteczne przeciwdziałanie rozpoznaniu nieprzyjaciela.

Nie mniejsze potrzeby i zadania stoją przed rozpoznaniem w okresie prowadzenia rozpoznania i kierowania nim w czasie trwania boju spotkaniowego. Do nich można zaliczyć:

- ustalenie rejonów stanowisk startowych /SS/ środków przenoszenia broni masowego rażenia i stanowisk ogniowych /SO/ artylerii oraz czasu ich rozwijania, jak również śledzenie za ich przegrupowaniem i zmianą;
- rozpoznanie rejonów rozmieszczenia sił, ugrupowania, kierunków i czasu podejścia oraz rubieży rozwinięcia odwodów nieprzyjaciela /głównie pancernych/;
- rozpoznanie, rozmieszczenia stanowisk dowodzenia /SD/ i węzłów łączności /WL/ oraz śledzenie za ich zmianą;
- rozpoznanie systemu łączności nieprzyjaciela, szczególnie dowodzenia oraz kierowania ogniem artylerii i środkami przenoszenia BMR;

- rozpoznanie rejonów rozmieszczenia odwodów przeciwpancernych nieprzyjaciela oraz ustalenie czasu i kierunków ich użycia;
- śledzenie zmian zachodzących w ugrupowaniu nieprzyjaciela;
- rozpoznanie terenu i ważnych rubieży terenowych;
- prowadzenie rozpoznania skażeń;
- rozpoznanie rejonów zapór i zniszczeń w ugrupowaniu nieprzyjaciela;
- prowadzenie rozpoznania na skrzydłach dywizji /pułku/.

Od sprawnego, szybkiego i dokładnego wykonania powyższych zadań przez rozpoznanie, w dużym stopniu uzależnione będą decyzje dowódcy podczas kierowania walką w boju spotkaniowym. Gwałtowność walki, brak pełnego rozeznania w sytuacji i jej nagłe zmiany wymagają wzmoczonego wysiłku w zakresie planowania, kierowania rozpoznaniem w walce, trafnej analizy, oceny i wyciągania właściwych wniosków oraz ich natychmiastowego meldowania dowódcy. A zatem czynnik czasu odgrywa w działalności rozpoznawczej olbrzymią rolę, tak w zakresie zdobywania i przekazywania informacji o nieprzyjacielu podczas wykonywania marszu w przewidywaniu boju spotkaniowego, jak i w okresie jego rozpoczęcia i trwania.

## II. PLANOWANIE ORAZ CECHY CHARAKTERYSTYCZNE UŻYCIA POSZCZEGÓLNYCH RODZAJÓW ROZPOZNANIA W BOJU SPOTKANIOWYM

Jednym z zasadniczych przedsięwzięć organizacji rozpoznania jest jego planowanie. Tylko w wyniku wszechstronnego i dokładnego planowania w systemie rozpoznania można celowo wykorzystać wszystkie siły i środki rozpoznania dywizji /pułku/. Wszystkie przedsięwzięcia organizacji rozpoznania w przewidywaniu boju spotkaniowego, z uwagi na bardzo ograniczony czas, winny być realizowane możliwie w sposób równoległy na wszystkich szczeblach dowodzenia. Konieczne będzie częste wnoszenie poprawek i korekta zadań. Z należytą organizację rozpoznania i jego efektywność odpowiedzialny jest dowódca dywizji /pułku/, a bezpośrednio szef sztabu. Jego organem wykonawczym jest wydział rozpoznawczy sztabu dywizji. Bezpośrednim organizatorem i koordynatorem wszystkich przedsięwzięć rozpoznania jest szef wydziału rozpoznawczego /szef rozpoznania pułku/, który ściśle współpracuje z szefami rodzajów wojsk. Planuje on zadania dla pododdziałów rozpoznawczych i określa je dla rozpoznania rodzajów wojsk.

Kolejność pracy dowódcy, szefa sztabu i wydziału rozpoznawczego dywizji /szefa rozpoznania pułku/ w organizacji rozpoznania, a często

także jej treść, będą zależały przede wszystkim od ilości czasu i warunków przejścia dywizji /pułku/ do boju spotkaniowego. Stąd sposób i czas określenia przez dowódcę zadań rozpoznawczych zależy każdorazowo od konkretnej sytuacji. Należy jednak dążyć do tego, aby dowódca określał zadania dla rozpoznania bezpośrednio po dokonaniu analizy zadania, ogólnej oceny położenia i powzięciu wątpliwego zamiaru. Jest to niezmiernie ważne, ponieważ pozwala na wcześniejsze zorganizowanie rozpoznania. Dalsze konkretyzowanie zadań może następować podczas oceny nieprzyjaciela i podejmowania decyzji.

Dowódca, biorąc pod uwagę zadania dywizji /pułku/, informacje o nieprzyjacielu /jakimi dysponuje/ oraz zarządzenie rozpoznawcze sztabu armii /dywizji/, powinien sprecyzować zadania dla rozpoznania, określając jakie informacje i w jakim terminie należy zdobyć oraz na wykonanie jakich zadań skierować główny wysiłek rozpoznania.

Szef sztabu konkretyzuje zadania rozpoznania postawione przez dowódcę w formie ustnych wytycznych, uwzględniając także zadania postawione w tym zakresie przez sztab armii /dywizji/, określa kolejność ich wykonania, ustala kierunek i obiekty, na których należy skupić główny wysiłek rozpoznania oraz siły i środki do jego prowadzenia. Określa również jakie elementy rozpoznawcze wysłać na poszczególne drogi marszu, czas ich wystąpienia, przekroczenia linii wyjściowej i kolejnych linii wyrównania, sposób organizacji łączności z organami rozpoznawczymi, skład i miejsce odvodu rozpoznania oraz określa, jakie dokumenty rozpoznawcze należy opracować i kiedy przedstawić je do podpisu i zatwierdzenia.

Szef wydziału rozpoznawczego dywizji /szef rozpoznania pułku/, po otrzymaniu wytycznych w zakresie organizacji rozpoznania, przystępuje do ich analizy, w której powinien:

- zrozumieć zamiar przełożonego dotyczący organizacji i prowadzenia rozpoznania, a szczególnie sposób użycia sił i środków rozpoznania;
- określić, jaki wpływ na prowadzenie rozpoznania mieć będzie rozpoznanie prowadzone przez armię /dywizję/ na tym kierunku;
- wyjaśnić treść zadań stojących przed rozpoznaniem, miejsce i czas ich wykonania oraz określić ogólna przedsięwzięcia w tym zakresie;
- ustalić, jakie wiadomości o nieprzyjacielu należy zapotrzebować ze sztabu armii /dywizji/;
- ocenić stan i możliwości własnych sił i środków rozpoznania.

Po dokonaniu powyższej analizy szef wydziału rozpoznawczego /szef rozpoznania/ uzgadnia z szefami rodzajów wojsk ich potrzeby w zakresie rozpoznania oraz sposób użycia pododdziałów rozpoznania inżynierskiego.

artyleryjskiego i chemicznego w ramach dywizyjnego /pułkowego/ systemu rozpoznania. Wyniki tych uzgodnień znajdują swoje odbicie w planie rozpoznania. Aby skrócić do minimum czas organizacji rozpoznania, wydział rozpoznawczy powinien natychmiast wydać zarządzenia wstępne /przygotowawcze/ w zakresie rozpoznania sztabowi batalionu rozpoznawczego i sztabom pułków, a szefowie rodzajów wojsk, podległym sobie pododdziałom rozpoznawczym.

Sam proces planowania oraz sposób wykonywania planistycznych dokumentów rozpoznawczych w zasadzie nie odbiega od ogólnie przyjętego sposobu planowania. Specyfika polega jedynie na tym, że wydział rozpoznawczy /szef rozpoznania pułku/ będzie dysponował bardzo ograniczonym czasem na organizację i planowanie rozpoznania, wynikną też trudności z określeniem obiektów rozpoznania ze względu na stosunkowo małą ilość wiadomości o nieprzyjacielu w tym okresie. Zasadniczą jednak sprawą będzie ściśle podporządkowanie podstawowych przedsięwzięć rozpoznawczych ogólnemu zamiarowi prowadzenia działań przez dowódcę oraz skupienie wysiłku rozpoznania na wykonanie w nakazanym czasie głównych jego zadań.

Dokumentem odzwierciedlającym wszystkie zamierzenia rozpoznawcze jest plan rozpoznania. Zawiera on zadania, czas i sposób ich realizacji w dwóch zasadniczych okresach:

- w okresie wykonywania marszu w przewidywaniu boju spotkaniowego;
- w okresie trwania boju spotkaniowego.

Plan rozpoznania opracowuje się graficznie na mapie z niezbędną legendą w formie tabelarycznej. Należy unikać przeładowania planu nieistotnymi elementami; powinien on w sposób wyraźny odzwierciedlać myśl przewodnią /koncepcję/ rozpoznania. Natomiast szczegółowe zadania i wykorzystanie sił i środków rozpoznania specjalistycznego powinny znaleźć się na mapach specjalistów, tj. pomocnika szefa wydziału rozpoznawczego ds. rozpoznania radioelektronicznego i pomocnika szefa wydziału rozpoznawczego ds. działań specjalnych.

Plan rozpoznania jest podstawowym dokumentem kierowania rozpoznaniem. W sytuacji, kiedy planuje się rozpoznanie na okres marszu i przewidywanego boju spotkaniowego, w trakcie marszu należy plan rozpoznania systematycznie uaktualniać i uzupełniać w miarę potrzeb wynikających z rozwoju sytuacji w rejonie działania. Z tego wynika, że proces planowania rozpoznania i kierowanie nim ściśle wiążą się ze sobą i są procesem ciągłym, trwającym od chwili otrzymania zadania przez dywizję /pułk/ aż do czasu jego całkowitego wykonania. Bardzo szybko zmieniająca się sytuacja na polu walki w czasie trwania boju spotkaniowego zmusza do dokonywania ciągłych zmian i poprawek /uaktualniania/ planu roz-

poznania, a zatem stawiania dodatkowych zadań dla działających już na drogach marszu lub w ugrupowaniu nieprzyjaciela elementów rozpoznawczych. W tej sytuacji planowanie wykonuje się bardzo dokładnie w okresie marszu w przewidywaniu boju spotkaniowego i bardziej ogólnie na początek i czas jego trwania.

Plan rozpoznania opracowywany na marsz w przewidywaniu boju spotkaniowego i czas jego trwania dodatkowo powinien zawierać:

- rubież wyjściową, linie wyrównania i czas ich przekroczenia przez elementy rozpoznawcze;

- czas przerzutu oraz rejony działań GR;

- drogi marszu i miejsce rozmieszczenia w ugrupowaniu marszowym dywizji zespołów rozpoznania radioelektronicznego, elementów rozpoznawczych rodzajów wojsk oraz przewidywane rubieże ich rozwinięcia;

- planowane użycie śmigłowców rozpoznawczych;

- miejsce odwozu rozpoznawczego w ugrupowaniu dywizji /pułku/.

W przypadku braku odpowiedniej ilości czasu na opracowanie planu rozpoznania, przedsięwzięcia dotyczące jego organizacji mogą być odzwierciedlone na mapie roboczej szefa wydziału rozpoznawczego dywizji.

W batalionie rozpoznawczym wykonuje się plan użycia sił i środków batalionu rozpoznawczego w marszu w przewidywaniu boju spotkaniowego i w boju spotkaniowym.

### Rozpoznanie ogólnowojskowe

Planując użycie pododdziałów rozpoznania ogólnowojskowego nie wskazane jest organizowanie patroli rozpoznawczych /PR/, ze względu na ich mniejsze możliwości prowadzenia rozpoznania, jak również na ich mniejszą głębokość działania. Zaleca się raczej organizowanie silnych samodzielnych patroli rozpoznawczych /SPR/ o składzie mieszanym /BRDM-2 i BWP/ wzmocnionych drużynami rozpoznania inżynierskiego i skażeń lub też oddziałów rozpoznawczych /OR/. W marszu w przewidywaniu boju spotkaniowego zachodzi konieczność prowadzenia rozpoznania na dużą głębokość w szerokim pasie, zwracając szczególną uwagę na skrzydła.

Ze składu batalionu rozpoznawczego można zorganizować do pięciu SPR lub jeden do dwóch OR. Każdy SPR może prowadzić rozpoznania w pasie o szerokości do 3 km, a OR do 8 km i dzięki wprowadzeniu wozów dowodzenia /WD/ R-5 z radiostacją dalekiego zasięgu R-130 - na głębokość 30 i więcej km, a OR na głębokość 50-80 km. SPR składający się /przykładowo/ z plutonu rozpoznawczego na BRDM-2, plutonu rozpoznawczego na BWP oraz wzmocniony drużyną rozpoznania inżynierskiego i drużyną rozpoznania skażeń ma możliwość wydzielenia ze swego składu 1-2

patroli rozpoznawczych wysyłając je do przodu i na skrzydła w zależności od potrzeb.

W przypadku, kiedy dywizja będzie wykonywała marsz po 2 drogach, na każdej z nich powinien prowadzić rozpoznanie jeden SPR w podobnym, przykładowo podanym składzie. Natomiast, gdy dywizja będzie naszerow-  
ła po 2 drogach, wówczas na jednej z dróg rozpoznanie prowadzone bę-  
dzie przez OR lub SPR pułku, który wykonuje marsz jako pierwszy na tej  
drodze marszu, lub też oddział rozpoznawczy /OR/ dywizyjny w sile ba-  
talionu czołgów albo batalionu zmechanizowanego wzmocnionego plutonem  
do kompanii czołgów, baterią do dywizjonu artylerii, drużyną do pluto-  
nu saperów i drużyną rozpoznania skażeń. Element rozpoznawczy w takiej  
sile może ze swojego składu wysłać 3-4 i więcej patroli rozpoznawczych  
/PR/, prowadzących rozpoznanie na skrzydłach i w przodzie od sił głów-  
nych OR<sup>3/</sup>. Dywizyjny OR może prowadzić rozpoznanie w pasie o szerokości  
8 km i na głębokość 80 km od pododdziałów czołowych lub ubezpieczeń  
wojsk własnych. W marszu z przewidywaniem boju spotkaniowego OR dywizyj-  
ny będzie prowadził rozpoznanie na głównym kierunku, stosując oprócz  
podstawowych sposobów prowadzenia rozpoznania również /w przypadku ko-  
niacznym/ rozpoznanie walki.

W celu prowadzenia rozpoznania w marszu w przewidywaniu boju spotka-  
niowego pułk pierwszego rzutu dywizji będą organizowały SPR-y /1-2/  
ze składu statowej kompanii rozpoznawczej lub OR pułkowy. Przykładowy  
skład SPR pułkowego może być następujący: pluton rozpoznawczy z kompa-  
nii rozpoznawczej wzmocniony drużyną rozpoznania inżynierskiego z kom-  
panii saperów oraz drużyną rozpoznania skażeń z plutonu chemicznego.  
SPR pułkowy będzie prowadził rozpoznanie w pasie o szerokości 2-3 km  
na głębokość około 30 km oraz wydzielał ze swego składu wozy patrolowe  
/WP/ na skrzydła i do przodu. W przypadku organizowania OR pułkowego,  
jego skład może stanowić kompania rozpoznawcza, kompania piechoty  
zmechanizowanej lub kompania czołgów. OR pułkowy otrzyma wówczas pas  
rozpoznania o szerokości 5 km i może prowadzić rozpoznanie na głębo-  
kość 50 km od pododdziałów czołowych lub ubezpieczeń wojsk własnych.  
Ze składu OR pułkowego mogą być wysłane 1-2 PR na skrzydła i do przo-  
du. we wszystkich przypadkach należy wydzielać odwód rozpoznawczy,  
który rozmieszcza się z reguły przy sztabie batalionu rozpoznawczego.

3/ Wariant ugrupowania ogólnowojskowych elementów rozpoznawczych w  
marszu dywizji w przewidywaniu boju spotkaniowego przedstawia za-  
łącznik nr 1.

a w pułkach przy sztabie pułku<sup>4/</sup>. Odwód rozpoznawczy najczęściej będzie wprowadzony do działań już po rozpoczęciu boju spotkaniowego /w czasie jego trwania/ na kierunkach wynikłych z potrzeb i sytuacji na polu walki. Po wprowadzeniu do działań odwodu rozpoznawczego, obowiązkiem szefa wydziału rozpoznawczego dywizji oraz szefa rozpoznania pułku będzie niezwłoczna odtworzenie odwodu rozpoznawczego z przeszkolonych w tym celu pododdziałów ogólnowojskowych /za zgodą przełożonego/.

Elementy rozpoznawcze powinny rozpocząć działanie nie później niż na dwie godziny przed rozpoczęciem marszu przez awangardy. Czas ten podyktowany jest koniecznością zdobycia informacji o nieprzyjacielu i terenie z wyprzedzeniem umożliwiającym dowódcy podjęcie decyzji i postawienie zadań. Im czas wyprzedzenia przez elementy rozpoznawcze jest dłuższy, tym więcej czasu uzyskuje dowódca i sztab na działalność decyzyjną i organizację walki. W przypadku organizowania OW jeden SPR dywizji powinien prowadzić rozpoznania na tym kierunku - niezależnie od jego własnych elementów rozpoznawczych. Główne zadania, jakie będą wykonywały elementy rozpoznania ogólnowojskowego, zostały omówione w rozdziale I. Należy tu zwrócić szczególną uwagę na skrytość prowadzenia działań rozpoznawczych, ponieważ zbyt wczesne wykrycie naszych elementów rozpoznawczych przez nieprzyjaciela daje mu możliwość stwierdzenia obecności naszych wojsk w danym rejonie oraz ustalenia kierunku ich działania.

Z chwili napotkania pododdziałów ubezpieczenia /awangard/ nieprzyjaciela elementy rozpoznawcze ustalają ich skład, ugrupowanie i kierunek marszu, a następnie obchodzą je i skrycie przenikają do sił głównych, rozpoznając ich siłę, skład i kierunki ruchu. Ustalają czas i rubieżę rozwijania, umiejscawiają i śledzą ważne obiekty takie, jak: środki przenoszenia broni masowego rażenia, artylerię, stanowiska dowodzenia i węzły łączności, wojska pancerne, pododdziały ppanc itp.,

W czasie trwania boju spotkaniowego dowódcy SPR-ów i OR będą musieli wydzielać ze swojego składu patrole rozpoznawcze i prowadzić rozpoznania w szerokim pasie śledząc zmiany zachodzące w ugrupowaniu nieprzyjaciela, zmiany SS rakiet i SO artylerii, SO oraz odwodów nieprzyjaciela aż do ich zniszczenia lub obezwładnienia. SPR i OR pułków prowadzą rozpoznania w pierwszym rzędzie na głębokość ugrupowania brygad pierwszego rzutu nieprzyjaciela, natomiast SPR-y i OR dywizyjne będą przenikały na większą głębokość rozpoznając rejony rozmieszczenia dalszych odwodów, ustalając ich siły, czas i kierunki wyjścia oraz rubieżę

4/ Wynika to z miejsca sztabu br w ugrupowaniu marszowym dywizji podczas wykonywania marszu w przewidywaniu boju spotkaniowego.

rozwijania do natarcia, aby odpowiednio wcześniej uprzedzić dowódcę i zapobiec uderzeniu nieprzyjaciela na nasze skrzydła i tyły. W czasie trwania boju spotkaniowego elementy rozpoznawcze powinny działać w ugrupowaniu nieprzyjaciela bardzo dynamicznie, operatywnie, aktywnie i ómiało, ciągle zmieniając miejsce swojego pobytu, wysyłając ze swego składu patrole rozpoznawcze /PR/, a z ich składu wozy patrolowe aby objąć swym działaniem jak najwięcej elementów ugrupowania bojowego nieprzyjaciela.

Głównym sposobem prowadzenia rozpoznania będzie obserwacja, lecz elementy rozpoznawcze nie powinny w żadnym wypadku uchylać się od stosowania innych sposobów /w zależności od sytuacji/ np.: organizując zasadzki w głębi ugrupowania nieprzyjaciela, wykonując napady na SD i węzły łączności /WŁ/ oraz obezwładniać /niezczyć/ wyrzutnie rakietowe, ze względu na ich bardzo krótki czas przebywania na SS.

W czasie marszu z przewidywaniem boju spotkaniowego, przed spodziewaną rubieżą spotkania z nieprzyjaciela z bcz i bcz pierwszego rzutu powinny być wysyłane bojowe patrole rozpoznawcze /BPR/ w sile co najmniej plutonu zmechanizowanego lub czołgów, wzmocnionego 1-2 drużynami saperów, na głębokość zapewniającą obserwację jego działań i wsparcie ogniem. BPR powinny działać również w czasie trwania boju spotkaniowego na kierunkach wycofywania się nieprzyjaciela oraz na otwartych skrzydłach własnych wojsk. Dowodzą nimi dowódcy batalionów, z których zostały wysłane. W czasie trwania boju spotkaniowego etatowe pododdziały rozpoznania ogólnowojskowego i specjalnego będą prowadziły rozpoznanie w głębi ugrupowania nieprzyjaciela, natomiast rozpoznanie bezpośrednie będą prowadziły wojska walczące, elementy rozpoznania artyleryjskiego, dźwiękowego oraz śmigłowce rozpoznawcze<sup>5/</sup>.

#### Rozpoznanie radioelektroniczne

Dobrze zorganizowane i prowadzone rozpoznanie radioelektroniczne ma możliwość dostarczenia dużej ilości wiadomości o nieprzyjacielu.

Na podstawie sprecyzowanych zadań przez szefa wydziału rozpoznawczego dla kompanii rozpoznania radioelektronicznego /krrel/, jego pomocnik do spraw rozpoznania radioelektronicznego przedstawia na planie rozpoznania sposób użycie krrel na okres marszu w przewidywaniu boju spotkaniowego oraz na okres jego trwania. Ze względu na trudności w określaniu rubieży spotkania wojsk oraz przewidywania rozwoju boju spotkaniowego należy zaplanować kilka rubieży rozwinięcia krrel. Pomocnik szefa wydziału rozpoznawczego dywizji na swej mapie roboczej

5/ wariant ugrupowania elementów rozpoznawczych dywizji w boju spotkaniowym przedstawia załącznik nr 2.

dokładnie planuje użycie sił i środków krrel, określa jej zadania i czas ich wykonania, przewidywana rubież rozwinięcia i sposób ich zniany oraz miejsce w ugrupowaniu marszowym dywizji. Ustala również kolejność rozpoznania obiektów w ugrupowaniu nieprzyjaciela. Krrel powinna być rozwinięta i prowadzić pracę już w rejonie wyjściowym dywizji stosując poszukiwanie i nasłuch radiowy w zakresie częstotliwości UKF.

W czasie marszu w przewidywaniu boju spotkaniowego krrel powinna wykonywać marsz zespołami w składzie awangard pułków pierwszego rzutu lub ze nimi, a w przypadku organizowania OW, w jego składzie. Zespoły krrel mogą również maszerować pomiędzy szpicami czołowymi, a jądrem awangard pułków pierwszego rzutu. W tym przypadku zespoły rozpoznania radioelektronicznego będą musiały być ochroniane przez co najmniej pluton piechoty lub czołgów ze składu awangard<sup>6/</sup>.

W zależności od ilości dróg marszu, jakie otrzyma dywizja /2-3 drogi/, krrel powinna maszerować zespołami, każdy zespół po innej drodze /zespół w składzie: namiernik R-363 i NRS-1/. Aparatownie ARD KU-4 należy utrzymywać przy środkowym zespole i przy grupie analizy danych /GAD/. Takie ugrupowanie krrel w marszu zapewnia jej szybkie rozwinięcie i rozpoczęcie pracy. Nie wskazane jest w tej sytuacji wykonywanie marszu przez krrel całością sił po jednej drodze marszu. Utrudnia to bowiem proces rozwijania kompanii, jak również w dużym stopniu wydłuża czas rozpoczęcia pracy poszczególnych zespołów, co przy możliwości spotkania nieprzyjaciela w każdej chwili może doprowadzić do tego, że krrel w początkowym okresie boju spotkaniowego nie będzie w stanie zdobyć żadnych wiadomości. Jest to niewybaczalnym zmarnowaniem możliwości rozpoznawczych, jednego z ważniejszych rodzajów rozpoznania dywizji.

W czasie marszu krrel prowadzi poszukiwanie, nasłuch i przechwyt radiowy przy wykorzystaniu aparatowni ARD KU-4. Może również w sprzyjających warunkach prowadzić namierzanie radiowe i systemów radiolokacyjnych z krótkich przystanków.

Przy spotkaniu awangardy z nieprzyjacielem zespoły krrel rozwijają się pod jej osłoną w odległości 2 km od rubieży styczności wojsk. Odstępy pomiędzy zespołami będą w tej sytuacji uwarunkowane odległościami pomiędzy drogami marszu dywizji. Nie powinny jednak być większe niż

- 6/ Ugrupowania krrel w marszu w przewidywaniu boju spotkaniowego /wariant nr 1/ ilustruje załącznik nr 3.  
Ugrupowanie krrel w marszu w przewidywaniu boju spotkaniowego /wariant nr 2/ przedstawia załącznik nr 4.  
Ugrupowania krrel w przewidywaniu boju spotkaniowego /wariant nr 3/ - przedstawia załącznik nr 5.  
Ugrupowanie krrel w marszu w przewidywaniu boju spotkaniowego /wariant nr 4/ przedstawia załącznik nr 6.

10 km. Biorąc pod uwagę czas zajęcia stanowiska przez zespół - 10 min, czas na rozwinięcie namiernika - 15-20 min oraz czas dokonania pierwszego namiaru około 4 min, krrel może podać pierwsze wiadomości z namierzania środków radiowych nieprzyjaciela po 30-35 minutach. Parametry techniczne sprzętu pozwalają prowadzić rozpoznanie środków radiowych UKF nieprzyjaciela na głębokość 30 km, a więc na głębokość ugrupowania brygady, natomiast stacji radiolokacyjnych do 60 km, czyli na głębokość ugrupowania dywizji nieprzyjaciela.

Krrel będąca w składzie OW maszerującego w odległości np. 60 km od sił głównych dywizji dysponuje około 1,5-2,5 godz. na prowadzenie rozpoznania od chwili nawiązania walki przez OW do chwili podjęcia się głównych dywizji. Natomiast gdy krrel będzie maszerowała za awangardami /lub w ich ugrupowaniu/ pułków pierwszego rzutu, wówczas czas ten będzie wynosił 20-40 minut. Przesunięcie krrel na kolejne rubieże rozwinięcia powinno odbywać się kolejno zespołami, aby zachować ciągłość prowadzenia rozpoznania radioelektronicznego.

W specyficie prowadzenia boju spotkaniowego powinny być przewidziane i zaplanowane kolejne rubieże rozwinięcia krrel do przodu, jak również do tyłu w wypadku niepomysłnego przebiegu boju spotkaniowego. Przesunięcie poszczególnych zespołów powinno nastąpić na sygnał pomocnika szefa WR do spraw rozpoznania radioelektronicznego z chwilą, kiedy pierwszorzutowe oddziały dywizji osiągną w walce 1/3 zasięgu środków rozpoznania radioelektronicznego, tj. około 10-15 km.

Z chwilą nawiązania walki oraz w czasie trwania boju spotkaniowego zwiększa się możliwość rozpoznania radioelektronicznego, ponieważ nieprzyjaciel nie będzie stosował ograniczeń w wykorzystaniu środków łączności radiowej, szczególnie z oddziałami pierwszego rzutu oraz będzie rozwijał swoje stacje radiolokacyjne.

- Krrel w boju spotkaniowym powinna ustalić i rozpoznać:
- czas przekroczenia określonych rubieży terenowych przez nieprzyjaciela;
  - czas i rubieże rozwinięcia nieprzyjaciela do boju spotkaniowego;
  - system łączności dowodzenia dywizji, brygad i batalionów oraz rejonu rozmieszczenia ich SD i WŁ;
  - SS rakiet i SO artylerii oraz miejsca rozmieszczenia ich SD;
  - sieci radiowe kierowania ogniem artylerii i rakiet;
  - rozmieszczenie stacji radiolokacyjnych rozpoznania i korygowania ogniem artylerii oraz dowodzenia lotnictwa wojsk lądowych;
  - uściślić informacje o ugrupowaniu wojsk nieprzyjaciela;
  - przechwycić symptomy świadczące o przygotowaniu nieprzyjaciela do użycia broni jądrowej;

- czas i kierunki użycia odwodów.

Wykonanie powyższych zadań przez krrel będzie potwierdzało niektóre informacje o nieprzyjacielu zdobyte przez inne elementy rozpoznania, jak również dostarczało nowych, wiarygodnych informacji w całości systemu rozpoznania dywizji.

Pluton technicznego rozpoznania pola walki /pl. TRPW/ wyposażony jest w stacje rozpoznania i obserwacji pola walki typu PSNR. W czasie w przewidywaniu boju spotkaniowego pl TRPW powinien maszerować w składzie awangardy pułku pierwszego rzutu po drodze, którą będą maszerowały siły główne dywizji. Wskazane jest wykorzystywanie go w ugrupowaniu bojowym pododdziałów pierwszego rzutu dywizji, szczególnie nocą lub w warunkach ograniczonej widoczności. Lepsze efekty osiągnie się jednak przydzielając poszczególne stacje PSNR do ogólnowojskowych elementów rozpoznawczych. Będą one wówczas prowadziły rozpoznanie w ich składzie i na ich korzyść. W tej sytuacji wyniki ich pracy będzie wykorzystywał dowódca danego elementu rozpoznawczego /OR, SPR itp./. Zwiększy to możliwości i dokładność rozpoznania ogólnowojskowego.

Działania specjalne podczas marszu w przewidywaniu boju spotkaniowego i na czas jego trwania planuje się na dużą głębokość /100 i więcej km/ oraz na szerokim froncie, nawet poza pasem marszu dywizji według ogólnie przyjętych zasad. Główny wysiłek działań specjalnych skupia się na prawdopodobnym kierunku ruchu kolumn nieprzyjaciela, rubieży przechwytywania oraz przypuszczalnych rubieży starć. Rubieżami przechwytywania mogą być:

- węzły komunikacyjne;
- przeprawy na przeszkodach wodnych;
- przełomy między jeziorami;
- wąwozy i przełęcze w górach;
- rejony kanalizujące ruch kolumn;
- ważne rubieże terenowe itp.

Na podstawie powyższych kryteriów pomocnik szefa wydziału rozpoznawczego do spraw działań specjalnych planuje rejony działania grup rozpoznawczych /GR/ na całą głębokość marszu i prowadzenia boju spotkaniowego przez dywizje. Opracowuje szczegółowe zadania dla poszczególnych GR, planuje sposób ich przerzutu oraz warunki ich odzyskania. W planowaniu i organizacji działań specjalnych ważne jest /szczególnie w czasie marszu/ zgranie czasu przerzutu GR z działaniem innych elementów rozpoznawczych oraz tempem marszu dywizji".

7/ Wariant użycia k.spac. w marszu w przewidywaniu boju spotkaniowego przedstawia załącznik nr 7.

GR przeznaczone do działania na pierwszej rubieży przechwytywania przerzuca się już z rejonu wyjściowego dywizji. Przerzut pozostałych GR i odzyskiwanie działających odbywa się w trakcie marszu, z rejonów krótkich odpoczynków. Po wykryciu nieprzyjaciela i ustaleniu kierunku jego marszu oraz określeniu rubieży i sposobu rozegrania boju spotkaniowego, 2-3 GR przerzuca się w głąb ugrupowania nieprzyjaciela w celu prowadzenia rozpoznania głębszych odwodów oraz innych sił i środków, pozostawiając w odwodzie rozpoznawczym 3-2 GR, których użycie nastąpi w toku boju spotkaniowego w rejonach wynikłych z potrzeb pola walki.

Zasadniczymi zadaniami GR w czasie marszu w przewidywaniu boju spotkaniowego oraz w czasie jego trwania będą:

- rozpoznanie sił, składu i ugrupowania kolumn nieprzyjaciela;
- ustalenie czasu przekroczenia przez poszczególne kolumny określonych rubieży terenowych oraz tempa marszu nieprzyjaciela;
- rozpoznanie terenu w rejonie przewidywanego spotkania wojsk;
- rozpoznanie rejonów SS środków przenoszenia broni jądrowej i SD;
- ustalenie stopnia zniszczeń, skażeń chemicznych i promieniotwórczych w określonych rejonach;
- ustalenie czasu i kierunków użycia odwodów;
- wykonywanie niszczeń oraz bojowe uzbrajanie terenu;
- rozpoznanie rejonów planowanego wysadzenia desantów;
- wykonywanie napadów na środki przenoszenia broni jądrowej, SD i Wt oraz ich niszczenie lub obojętnienie.

GR przerzuca się śmigłowcami, można również, szczególnie w marszu, przerzucać je środkami transportu kołowego i wysadzać w rejonie wykonania zadania. Ze względu na to, że ilość GR w dywizji jest niewielka /5 GR/ nie są one w stanie objąć swoimi działaniami wszystkich interesujących nas rubieży na całą głębokość marszu dywizji. W związku z tym należy je przerzucać kolejno na coraz większe głębokości. Ze względu na konieczność posiadania odwodu wydziela się ze składu kompanii specjalnej dwa zespoły grup rozpoznawczych, z których jeden jest w działaniu, a drugi w odwodzie. W marszu GR prowadzą działania do czasu podjęcia awangard, po czym przechodzą do odwodu i po postawieniu kolejnego zadania mogą być przerzucane w nowe rejon. Przerzut nowych GR w stosunku do odzyskiwanych powinien następować wcześniej, aby zachować ciągłość rozpoznania specjalnego.

Ze względu na ograniczony czas działania GR w marszu dywizji /2-4-6 godz./ zasadniczym sposobem prowadzenia rozpoznania będzie obserwacja węzłów komunikacyjnych, przepraw na przeszkodach wodnych, przesmyków między jeziorami i innych rubieży kanalizujących ruch kolumn nieprzyjaciela. Wszystkie zdobyte informacje powinny być natychmiast

przekazywane na fali dyżurnej do centrum nadawczo-odbiorczego, a po ich opracowaniu do wydziału rozpoznawczego dywizji. GR mogą być wznaczniane 2-3 zwiadowcami rozpoznania inżynierskiego, chemicznego i artyleryjskiego.

Z chwilę rozpoczęcia boju spotkaniowego, kiedy już zostały rozpoznane kierunki działań, a także siły i środki oddziałów pierwszego rzutu nieprzyjaciela przez GR /przerzuconą wcześniej/ oraz SPR-y i inne elementy rozpoznawcze, należy przerzucić w głąb ugrupowania nieprzyjaciela GR, znajdujące się w odwodzie rozpoznawczym. Ich zadaniem będzie rozpoznanie rejonów rozmieszczania odwodów dywizyjnych i korpusnych, ich sił i składu, ustalenie czasu i kierunków ich wyjścia, rozpoznanie odwodów specjalnych, kolejnych rubieży obrony nieprzyjaciela, SS rakiet itp.

GR działające na głębokości około 100 km są w stanie uprzedzić dywizję o podchodzeniu odwodów operacyjnych nieprzyjaciela na około 4-6 godz. w stosunku do możliwości /czasowych/ jego podejścia do rejonu trwania boju spotkaniowego. W tym przedziale czasu istnieje realna możliwość rozbicia pierwszego rzutu nieprzyjaciela i podjęcia niezbędnych przedsięwzięć do zorganizowania działania przeciwko podchodzącym odwodom.

Podczas prowadzenia rozpoznania przez GR w marszu dywizji, sposób ich działania ogranicza się najczęściej do obserwacji. Natomiast w czasie trwania boju spotkaniowego możliwości stosowania innych sposobów działania GR są o wiele większe. Zasadniczym sposobem pozostaje nadal obserwacja lecz dochodzą do tego także sposoby, jak szerokie zastosowanie zasadzek, dezorganizacja marszu kolumn nieprzyjaciela /przez mylenie/, bojowe uzbieranie terenu, wykonywanie niszczeń i napadów na SD, Wk oraz SS środków przenoszenia broni jądrowej itp. W tych wypadkach działania zwiadowców z GR powinno być śmiałe i zdecydowane z wykorzystaniem czynnika pełnego zaskoczenia. Dobre efekty przy organizowaniu i wykonywaniu napadów uzyskać można przez łączenie działania GR z różnymi desantami śmigłowcowymi.

Rozpoznanie powietrzne w dywizji tak w marszu, jak i w boju spotkaniowym będzie głównie prowadziła eskadra śmigłowców. Niezależnie od tego sztab dywizji i sztaby pułków będą korzystały z wyników rozpoznania powietrznego prowadzonego przez armię na kierunku działania dywizji, odbierając meldunki z pokładu samolotu przy pomocy odbiorników zamontowanych na WD szefa wydziału rozpoznawczego dywizji i WD szefów rozpoznania pułków.

Śmigłowce z dywizyjnej eskadry posiadają duże możliwości prowadzenia rozpoznania dzięki swym walorom taktyczno-technicznym takim, jak:

szybkość przenieszenia się oraz uniezależnienie od ukształtowania, pokrycia i charakteru terenu.

Zadania dowódcy eskadry śmigłowców stawia dowódca lub szef sztabu dywizji. Na podstawie planu rozpoznania dywizji precyzuje je szef wydziału rozpoznawczego. Planując użycie śmigłowców szef wydziału rozpoznawczego uwzględnia potrzeby szefów rodzajów wojsk /głównie szefa artylerii/. Wskazane jest, aby planowanie użycia eskadry śmigłowców odbywało się przy współdziałaniu szefa rozpoznania eskadry śmigłowców. Dokładnego precyzowania zadań w zakresie rozpoznania artyleryjskiego, inżynierskiego i chemicznego dokonują: pomocnik szefa artylerii dywizji ds. rozpoznania oraz szef wojsk inżynierskich i szef zabezpieczenia chemicznego, w ramach przydzielonego im /uprzednio uzgodnionego/ limitu śmigłowcowylotów.

Na podstawie sprecyzowanych zadań przez szefa wydziału rozpoznawczego dywizji oraz udokładnienia ich przez szefów rodzajów wojsk w zakresie ich dotyczącym, dowódca eskadry opracowuje plan działań bojowych eskadry i planowaną tabelę lotów.

Zasady planowania użycia eskadry śmigłowców, w zasadzie nie odbiegają od ogólnie przyjętych stosowanych przy planowaniu w natarciu dywizji. Jedyne specyfiką planowania i wykorzystania śmigłowców będzie okres marszu w przewidywaniu boju spotkaniowego.

Śmigłowce, do prowadzenia rozpoznania w marszu, będą startowały z lądowiska w rejonie wyjściowym dywizji. Tam też pozostanie sztab eskadry z pododdziałami zabezpieczenia technicznego. Ze sztabu eskadry powinna być wydzielona grupa operacyjna z radiostacją w składzie: szef sztabu, nawigator, szef rozpoznania, oficer operacyjny, łącznościowiec oraz czołówka zaopatrzeniowo-techniczna. Grupa ta powinna maszerować w kolumnie sztabu dywizji w pobliżu wydziału rozpoznawczego. Jej zadaniem będzie przekazywanie informacji z rozpoznania powiatrznego do wydziału rozpoznawczego na bieżąco oraz przyjęcie na siebie dowodzenia eskadrą z chwilą rozwinięcia się SD dywizji do prowadzenia boju spotkaniowego. Po przyjęciu dowodzenia przez powyższą grupę operacyjną, dowódca eskadry osobiście przelatuje jednym ze śmigłowców na nowe SD eskadry, natomiast pozostała część SD związa się i przegrupowuje z rejonu wyjściowego dywizji dołączając do nowego SD.

W wypadku, gdy marsz dywizji w przewidywaniu boju spotkaniowego będzie się odbywał na duże odległości, grupa operacyjna eskadry rozwija się w rejonach długich odpoczynków dywizji i przejmując dowodzenie umożliwia tym samym przegrupowanie zasadniczej części SD eskadry. Śmigłowce prowadzące rozpoznanie będą lądowały już na nowym lądowisku przy grupie operacyjnej, gdzie będą odtwarzały gotowość do startu oraz otrzymywały kolejne zadania do wykonania.

Zasadniczym sposobem prowadzenia rozpoznania przez śmigłowce, tak w marszu w przewidywaniu boju spotkaniowego, jak i w czasie jego trwania jest obserwacja wzrokowa. W zależności od ukształtowania i pokrycia terenu głębokość wglądu w teren ze śmigłowca wynosić może 3-6 km, niekiedy do 10 km, a przy zastosowaniu przyrządów optycznych do 15 km. Biorąc za podstawę taktyczny promień działania śmigłowca Mi-2 - 200 km, zwiększają się znacznie możliwości prowadzenia rozpoznania w marszu dywizji. Uwzględniając specyfikę boju spotkaniowego niezbyt często będzie stosowane fotografowanie terenu i obiektów ze względu na czas obróbki i dostarczenia zdjęć /1,5-4 godz./ oraz szybko zmieniającą się sytuację na polu walki.

W marszu śmigłowce prowadzą rozpoznanie wzdłuż wszystkich dróg marszu dywizji, wyprzedzając ogólnowojskowe elementy rozpoznawcze i uzupełniając swym rozpoznaniem lukę na drogach marszu, powstałą pomiędzy nimi a awangardami oraz awangardami a siłami głównymi. Istotne jest również zabezpieczenie /pod względem rozpoznania/ skrzydeł maszerującej dywizji, co ze względu na swoje walory taktyczno-techniczne najlepiej wykonają śmigłowce.

Z chwilą rozpoczęcia boju spotkaniowego śmigłowce będą prowadziły rozpoznanie znad ugrupowania woisk własnych oraz na odsłoniętych skrzydłach dywizji według zasad przyjętych w natarciu. Mogą również zaistnieć realne możliwości prowadzenia rozpoznania w głębi ugrupowania nieprzyjaciela.

Biorąc pod uwagę realne możliwości śmigłowców będą one wykonywały następujące zadania:

- rozpoznanie dróg marszu dywizji; przeszkód wodnych oraz ważnych rubieży terenowych;
- rozpoznanie rejonów na skrzydłach dywizji;
- rozpoznanie skażeń promieniotwórczych na kierunku marszu dywizji;
- rozpoznanie rejonów długich odpoczynków oraz rejonów planowanego rozwinięcia SD dywizji;
- rozpoznanie sił i kierunków działania elementów rozpoznawczych nieprzyjaciela;
- rozpoznanie kierunków podjęcia nieprzyjaciela, jego sił, ugrupowania oraz rubieży rozwijania;
- rozpoznanie rejonów SD zajmowanych przez artylerię i moździerze nieprzyjaciela oraz stanowiska startowe wyrzutni raketowych;
- rozpoznanie SD batalionów i brygad pierwszego rzutu;
- rozpoznanie rejonów rozmieszczenia odwodów batalionów, a niekiedy brygad oraz ustalenie czasu i kierunków ich wyjścia do działania /kontrataku/ lub wyjścia na skrzydła dywizji;

- przerzut GR tak w marszu, jak i w czasie boju spotkaniowego;
- rozpoznanie celów dla potrzeb artylerii;
- korygowanie ognia artylerii;
- śledzenie zmian zachodzących w ugrupowaniu nieprzyjaciela;
- przerzut niewielkich desantów taktycznych w głąb ugrupowania nieprzyjaciela;
- ustalenie czasu i kierunku wycofywania się nieprzyjaciela;
- rozpoznanie rubieży wprowadzenia do walki drugiego rzutu dywizji itp.

Eskadra śmigłowców ma możliwość wykonania 2-3 długotrwałych eskadrowylotów na dobę po 2,5 godz. każdy, co daje 18-27 śmigłowcowylotów, lub 4-5 krótkotrwałych eskadrowylotów na dobę po 20-30 minut każdy, tj. 36-45<sup>8/</sup> śmigłowcowylotów.

Z powyższych możliwości należy co najmniej 1/3 śmigłowcowylotów pozostawić w odwodzie. Przy specyfice boju spotkaniowego należy również liczyć się z koniecznością pewnego zwiększenia wysiłku eskadry śmigłowców ponad jej określone normy.

Biorąc pod uwagę otwarte skrzydła oraz możliwość powstania dużych luk w ugrupowaniu nieprzyjaciela w boju spotkaniowym, będą istnieć realne możliwości przenikania śmigłowców na małych wysokościach /do 50 m/ przy umiędzynym wykorzystaniu warunków terenowych na głębokość 10-30 km w ugrupowanie nieprzyjaciela i prowadzenie rozpoznania głębiej rozmieszczonych elementów ugrupowania bojowego.

Rozpoznanie artyleryjskie - planowane jest na podstawie zadań postawionych przez sztab wyższy, wytycznych dowódcy w zakresie rozpoznania i potrzeb wynikających z zadań dywizji. Szef artylerii dywizji określa zadania dla rozpoznania artyleryjskiego na okres marszu w przewidywaniu boju spotkaniowego i na okres jego trwania. Daje wytyczne starszemu oficerowi rozpoznania artylerii dywizji, w których określa podział pododdziałów rozpoznawczych, ich przydział do OW lub awangard, sposób prowadzenia rozpoznania w czasie marszu i z chwilą rozpoczęcia boju spotkaniowego, sposób dowodzenia oraz zbierania danych z rozpoznania. Zgłasza do szefa wydziału rozpoznawczego potrzeby w zakresie rozpoznania powiatrznego, uzgadnia przydział licztu śmigłowcowylotów i czas ich wykorzystania.

Starszy oficer rozpoznania artylerii bierze udział w planowaniu użycia elementów rozpoznania artyleryjskiego w systemie rozpoznania

8/ Możliwości instrukcyjne wynoszą 6-8 eskadrowylotów na dobę, co daje 54-72 śmigłowcowylotów na dobę. Biorąc jednak pod uwagę realne możliwości oraz czas potrzebny na zatankowanie i obsługę techniczną możliwości te będą mniejsze.

dywizji oraz ustala sposób współdziałania z rozpoznaniem ogólnowojskowym.

W czasie wykonywania marszu, artyleryjskie grupy rozpoznawcze z pododdziałów artylerii przydzielonej do OW lub awangardy prowadzą rozpoznanie za szpicą czołową, natomiast grupy rozpoznawcze artylerii maszerującej w składzie sił głównych - za awangardami.

Elementy rozpoznania dźwiękowego, radiolokacyjnego i systemów radiolokacyjnych wykonują marsz w składzie awangardy lub na czołe sił głównych w gotowości do natychmiastowego rozwinięcia i prowadzenia rozpoznania. Z chwilą rozpoczęcia boju spotkaniowego udokładnia się zadania dla elementów rozpoznania artyleryjskiego i określa rubieże ich rozwinięcia.

Do zasadniczych zadań rozpoznania artyleryjskiego będą należały:

- rozpoznanie miejsc PO i SO artylerii na wypadek jej rozwinięcia /w marszu/;
- wykrycie środków napadu jądrowego nieprzyjaciela i określenie ich współrzędnych;
- ustalenie rubieży rozwinięcia pododdziałów piechoty i czołgów nieprzyjaciela;
- wykrycie stanowisk ogniowych środków ppanc, SD oraz radiopelaktronicznych środków rozpoznania;
- wykrycie odwodów ogólnowojskowych i specjalnych /głównie ppanc/ nieprzyjaciela itp.

Dla zaoszczędzenia czasu pododdziały rozpoznania dźwiękowego rozwijają cztery placówki. Pododdziały rozpoznania systemów radiolokacyjnych rozwija się na rubieży o szerokości 5-10 km. Stacje SNAR rozwijają się na dogodnych wzgórzach w celu ustalenia dróg podejścia nieprzyjaciela, rubieży jego rozwinięcia oraz kierowania ogniem własnej artylerii.

Ze względu na dużą dynamikę i szybko zmieniające się sytuacje na polu walki w czasie trwania boju spotkaniowego zachodzi konieczność maksymalnego wykorzystania sił i środków rozpoznania artyleryjskiego oraz sprawnego dowodzenia nimi.

Rozpoznanie inżynieryjne - w marszu w przewidywaniu boju spotkaniowego, jak również w boju spotkaniowym - prowadzą pododdziały rozpoznania inżynieryjnego. Miejsce w ugrupowaniu marszowym, zadania i sposób działania dywizyjnych i pułkowych inżynieryjnych patroli rozpoznawczych /IPR/ lub samodzielnych inżynieryjnych patroli rozpoznawczych /SIPR/ ustala szef saperów dywizji /pułku/ w porozumieniu z szefem wydziału rozpoznawczego dywizji /szefem rozpoznania pułku/. Sposób organizacji i prowadzenia rozpoznania inżynieryjnego zostaje odzwier-

ciędlony w planie rozpoznania dywizji /pułku/ w ramach dywizyjnego systemu rozpoznania.

IPR i SJPR należy włączać w skład ogólnowojskowych elementów rozpoznawczych. Daje im to możliwość prowadzenia rozpoznania na większe głębokości, jak również zwiększa możliwości prowadzenia rozpoznania inżynierskiego przez elementy rozpoznania ogólnowojskowego. W pułkach pierwszego rzutu dywizji powinny być tworzone SIPR ze składu kompanii saperów, które będą prowadziły rozpoznanie dróg marszu i terenu na czole awangard lub szpic czołowych wspólnie z oddziałami zabezpieczenia ruchu.

Zasadniczymi zadaniami rozpoznania inżynierskiego będą:

- rozpoznanie terenu i dróg marszu dywizji;
- rozpoznanie stanu mostów oraz możliwości przepraw przez przeszkody wodne;
- rozpoznanie odcinków trudnych do pokonania;
- rozpoznanie dróg obejścia;
- rozpoznanie rejonów zniszczeń, zawalów i zapór w rejonach uderzeń jądrowych;
- rozpoznanie rubieży rozwinięcia OW, awangard i sił głównych;
- rozpoznanie dróg na przełaj;
- w wypadku przejścia nieprzyjaciela do obrony, rozpoznanie jego zapór inżynierskich;
- prowadzenie rozpoznania terenu i kolejnych rubieży obrony nieprzyjaciela w głębi jego ugrupowania bojowego;
- rozpoznanie źródeł wody itp.

IPR mogą być również włączane w skład desantów taktycznych wysadzanych na tyłach wojsk nieprzyjaciela w celu rozpoznania zapór inżynierskich i terenu. IPR działające w składzie ogólnowojskowych elementów rozpoznawczych mogą prowadzić rozpoznania dróg marszu z szybkością 20-30 i więcej km/godz. IPR na śmigłowcach są w stanie rozpoznać 60-80 km dróg marszu w czasie jednej godziny. W razie potrzeby pojedynczych Źwiadowców - saperów będzie się włączać w skład GR.

W warunkach zimowych elementy rozpoznania inżynierskiego dodatkowo będą prowadziły rozpoznanie grubości pokrywy śnieżnej na drogach marszu, grubości lodu na rzekach i jeziorach określając możliwości ich pokonania przez sprzęt bojowy.

Rozpoznanie skażeń - podobnie jak inne rodzaje rozpoznania - będzie prowadzone w ramach dywizyjnego /pułkowego/ systemu rozpoznania. Rozpoznanie skażeń powinny prowadzić wszystkie rodzaje rozpoznania oraz ubezpieczenia. W wypadku wykrycia rejonów skażonych powinny być wysyłane w ten rejon patrole rozpoznania skażeń /PRSk/ ze składu dywizyjnej kom-

pani lub plutonów pułkowych w celu ich szczegółowego rozpoznania.

Drużyny rozpoznania skażeń będą często włączane w skład ogólnowoj-  
skowych elementów rozpoznawczych. Daje im to większe możliwości prowa-  
dzenia rozpoznania skażeń na drogach marszu oraz prowadzenia roz, zna-  
nia skutków własnych uderzeń jądrowych w głębi ugrupowania nieprzyja-  
ciela, rozpoznania zapór jądrowych i składów amunicji specjalnej.

Z drużyn rozpoznania skażeń organizuje się patrole rozpoznania  
skażeń /PRSk/ działające na czele OW i awangard oraz ruchome posterun-  
ki rozpoznania skażeń /RPRSk/ przy SD dywizji i pułków oraz TSD. Roz-  
poznanie dużych rejonów skażonych wskazane jest prowadzić przy użyciu  
émigłowców. W dużej mierze skraca to czas rozpoznania danego rejonu.

### III. KIEROWANIE I DOWODZENIE ROZPOZNANIEM ORAZ OBIEG INFORMACJI ROZPOZNAWCZYCH W BOJU SPOTKANIOWYM

Warunkiem powodzenia w boju spotkaniowym jest wszechstronne rozpo-  
znanie nieprzyjaciela, szybkie podjęcie decyzji do działania, uprze-  
dzenie w rozwinięciu sił głównych i wykonanie zmasowanego uderzenia  
ogniowego, a następnie pełne wykorzystanie ognia, zdecydowane uderze-  
nie, szybki manewr i należyta osłona własnych skrzydeł.

Aby rozpoznanie mogło zapewnić warunki /w swoim zakresie/ do wyko-  
nania powyższych przedsięwzięć musi być sprawnie dowodzone. Kierowa-  
nie rozpoznaniem jest bardzo ważnym elementem składowym systemu roz-  
poznania. Należy pamiętać, że kierowanie rozpoznaniem jest procesem  
ciągłym, realizowanym zarówno w czasie przygotowań i organizacji, jak  
i prowadzenia rozpoznania. Polega przede wszystkim na:

- ustaleniu, precyzowaniu i stawianiu zadań rozpoznawczych poszcze-  
gólnym wykonawcom;
- przygotowaniu sił i środków rozpoznania do realizacji zadań;
- organizowaniu kontroli i pomocy podległym organom rozpoznawczym;
- odpowiednim podziale zadań i obowiązków dla komórek /osób funk-  
cyjnych/ w zakresie dowodzenia elementami rozpoznawczymi;
- zorganizowaniu sprawnej łączności dowodzenia elementami rozpoznaw-  
czymi;
- sprawnym obiegu informacji rozpoznawczych oraz ciągłym i aktyw-  
nym egzekwowaniu wykonawstwa postawionych zadań;
- stawianiu kolejnych zadań elementom rozpoznawczym w toku prowa-  
dzenia rozpoznania.

W marszu w przewidywaniu boju spotkaniowego i w czasie jego trwania  
rozpoznaniem kieruje i dowodzi szef wydziału rozpoznawczego dywizji

osobiście oraz poprzez oficerów wydziału, natomiast rozpoznaniem rodzajów wojsk - poszczególne szefowie. Szef wydziału rozpoznawczego będzie się znajdował przy dowódcy dywizji maszerującym na czele sił głównych dywizji. Pozostała część wydziału rozpoznawczego maszeruje w składzie kolumny sztabu dywizji. Ze względu na to, że w tej sytuacji szef wydziału rozpoznawczego zabierze za sobą WD zachodzi konieczność przekazania z batalionu rozpoznawczego do wydziału rozpoznawczego jednego z wozów dowodzenia. W przeciwnym wypadku wydział rozpoznawczy pozostanie bez środków łączności. Przy wydziale rozpoznawczym powinna przegrupowywać się również grupa operacyjna ze sztabu eskadry śmigłowców.

Na podstawie wiadomości uzyskanych ze sztabu armii, rozpoznania powietrznego oraz działających już GR szef wydziału rozpoznawczego powinien /w marszu/ drogą radiową konkretyzować zadania dla ogólnowojskowych elementów rozpoznawczych i naprowadzać je na drogi marszu sił głównych nieprzyjaciela. Z chwilą rozpoczęcia boju spotkaniowego, odpowiednio do zmian o sytuacji udokładnia się zadania elementom rozpoznawczym oraz stawia nowe zadania do wykonania.

Dowodzenie elementami rozpoznawczymi ściśle wiąże się z obiegiem informacji i jest realizowane przez techniczne środki łączności. Stawianie kolejnych zadań, meldowanie wyników rozpoznania i informowanie /szczególnie w marszu/ powinno być bardzo krótkie i przy pełnym zachowaniu zasad tajnego dowodzenia. W czasie trwania boju spotkaniowego, kiedy będą następowały szybkie zmiany w sytuacji, ograniczenia w zakresie wykorzystania łączności radiowej przestają obowiązywać.

W boju spotkaniowym niezwykle ważny jest czas obiegu informacji z wydziału rozpoznawczego w dół do elementów rozpoznawczych, jak też odwrotnie oraz obieg informacji w poziomie, tj. wymiana informacji pomiędzy zainteresowanymi komórkami sztabu dywizji, szefami rodzajów wojsk i sąsiadami.

W czasie marszu w przewidywaniu boju spotkaniowego duże tempo zbliżania się obu stron doprowadza do bardzo szybkiego "starzenia się" /utrąty aktualności/ zdobytych wiadomości o nieprzyjacielu. W tej sytuacji zachodzi konieczność ciągłego śledzenia jego ruchów. Jeżeli np. przyjmiemy, że obydwie strony maszerują z przeciętną szybkością 30 km/godz. wówczas ich spotkanie, po pokonaniu odcinka 100 km nastąpi po 1 godz. i 40 min. Tak więc dowódca i jego sztab będą mieli bardzo mało czasu na organizację walki. Stąd też istotny jest czas obiegu informacji rozpoznawczych. Doświadczenia z ćwiczeń wykazują, że czas potrzebny na odbiór danych rozpoznawczych, ich ocenę i meldowanie

wniosek dowódcy oraz podjęcie decyzji i sprecyzowanie zadań dla oddziałów, jak również ich rozwinięcie wynosi: dla batalionu 20-25 minut, dla pułku - 45 minut, 1-1,5 godz. dla dywizji.

Aby spełnić ten wymóg ogólnowojskowe elementy rozpoznawcze /SPR-y, OR itp./ muszą rozpocząć rozpoznanie co najmniej 2 godziny wcześniej od chwili wyruszenia awangard pułków pierwszego rzutu dywizji.

W boju spotkaniowym zachodzi konieczność skrócenia do minimum czasu obiegu informacji ze względu na szybkie zmiany położenia elementów ugrupowania bojowego nieprzyjaciela. Podczas gdy w systemie obiegu informacji np. w natarciu czy obronie dane od SPR przechodzą przez sztab batalionu rozpoznawczego i trafiają do wydziału rozpoznawczego, to przy skróconym obiegu informacji stosowanym w boju spotkaniowym szef wydziału rozpoznawczego w decydujących momentach /np.: wykrycie się głównych nieprzyjaciela, głównych elementów ugrupowania bojowego itp./ ma możliwość włączenia się bezpośrednio w sieć radiową SPR-ów. Podobna możliwość istnieje przy rozpoznaniu prowadzonym przez eskadrę śmigłowców.

W skład obiegu informacji wchodzi cztery zasadnicze czynniki:

- stawianie zadań;
- meldowanie;
- informowanie;
- odbiór danych z rozpoznania powietrznego.

W systemie obiegu informacji stawianie zadań odbywa się w "pionie" od góry w dół, tj. od sztabu armii do poszczególnych elementów rozpoznawczych ZT działających w ugrupowaniu nieprzyjaciela. Meldowanie przebiega tą samą drogą, tylko w przeciwnym kierunku. Informowanie odbywa się w "pionie" od góry w dół, w "poziomie" - pomiędzy komórkami sztabów oraz sztabami pułków i dywizji.

Centralnym "bankiem informacji" o nieprzyjacielu na szczeblu dywizji jest wydział rozpoznawczy. Do niego wpływają informacje od sztabu armii, sąsiadów, podwładnych, z rodzajów wojsk i służb oraz rozpoznania powietrznego. Informacje zostają oceniane i opracowane w formie wniosków, po czym szef wydziału rozpoznawczego melduje je dowódcy lub szefowi sztabu dywizji. Uogólnione informacje o nieprzyjacielu przekazuje również szefom rodzajów wojsk oraz w formie meldunku do oddziału rozpoznawczego sztabu armii.

Informacje zdobywane przez rozpoznanie rodzajów wojsk po ich wstępnej ocenie przez poszczególnych szefów winny być dostarczone do wydziału rozpoznawczego.

W celu skrócenia czasu obiegu informacji musi być dobrze zorganizowany i sprawnie działający system łączności organów rozpoznawczych. Będzie on w decydujący sposób wpływał na terminowość i aktualność napływających informacji.

W czasie trwania boju spotkaniowego zbieranie i opracowywanie informacji odbywa się w bardzo ograniczonym czasie /często w marezu/. Dlatego też w tych warunkach szczególnie ważne jest utrzymywanie ciągłej łączności z działającymi elementami rozpoznawczymi, lotnictwem, sztabami pułków, sztabem armii i sąsiadami, a także odpowiednio zorganizowana wzajemna informacja o nieprzyjacielu wewnątrz sztabu.

Szef wydziału rozpoznawczego dywizji powinien utrzymywać stały kontakt z wydziałem operacyjnym i szefami rodzajów wojsk.

W czasie zbierania i opracowywania wiadomości szef wydziału rozpoznawczego dywizji /szef rozpoznania pułku/ określa stopień wykonania postawionych zadań, melduje swoje wnioski i propozycje dowódcy lub szefowi sztabu oraz przekazuje nowe zadania rozpoznawcze podwładnym.

W czasie trwania boju spotkaniowego, mimo dobrze zorganizowanego rozpoznania, nie zawsze będzie pełna jasność sytuacji. Działania będą miały charakter niezwykle dynamiczny ze względu na możliwość obustronnego użycia broni jądrowej, wysoką manewrowość wojsk oraz dynamikę działań bojowych, będą następowwały szybkie zmiany sytuacji. Wymagać one będą samodzielnych, pełnych inicjatywy działań we wszystkich rodzajów wojsk, a szczególnie rozpoznania.

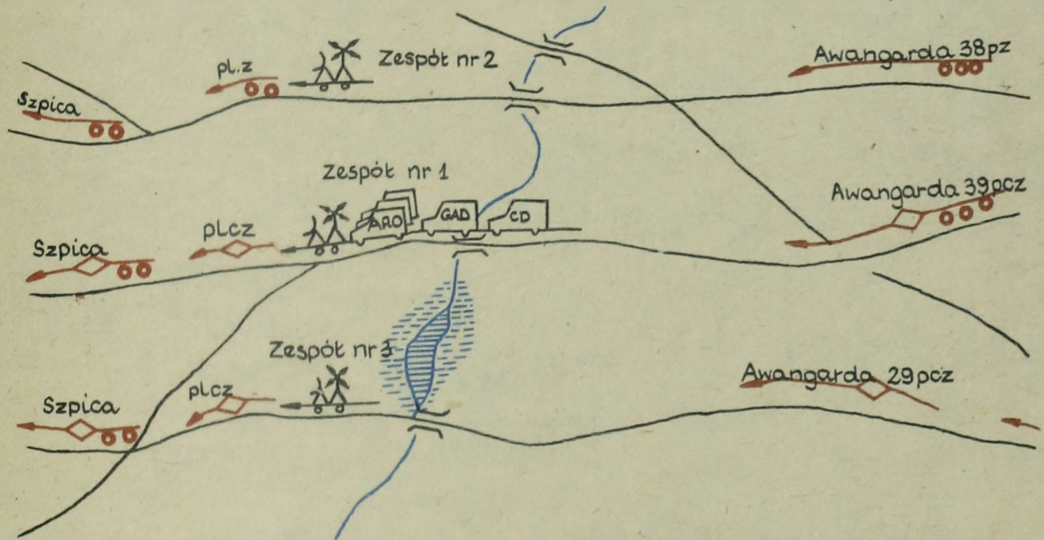
Bój spotkaniowy stawia niezwykle wysokie wymagania w stosunku do rozpoznania, tak pod względem zdobycia informacji o nieprzyjacielu, jak również pod względem ich dokładności i wiarygodności. Dokładna ocena nieprzyjaciela, podjęcie na czas właściwej decyzji oraz pomyślne prowadzenie boju spotkaniowego jest tylko wtedy możliwe, kiedy rozpoznanie ogólnowojskowe i rodzajów wojsk jest zgrane w systemie rozpoznania i działania według jednolitego planu. Rozpoznanie musi być prowadzone na dużą głębokość i na szerokim froncie. Najlepsze jednak planowanie i organizacja będą bezużyteczne jeżeli postawione zadania rozpoznawcze nie zostaną wykonane w określonym czasie. Czas zdobycia informacji w boju spotkaniowym i jej przekazanie jest sprawą niemalże decydującą, ponieważ uprzedzenie nieprzyjaciela w otwarciu ognia jest istotnym warunkiem osiągnięcia powodzenia. Z doświadczeń wojennych wynika, że uprzedzenie nieprzyjaciela w otwarciu ognia o 10 min umożliwia obezwładnienie 70-80% jego artylerii oraz 30-40% siły żywej i środków ogniowych oddziałów pierwszorzutowych.

Duże znaczenie w marezu w przewidywaniu boju spotkaniowego oraz w boju spotkaniowym ma również zwalczanie rozpoznania nieprzyjaciela. Skuteczna realizacja tego przedsięwzięcia w dużym stopniu utrudni nieprzyjacielowi uzyskiwanie wiadomości o położeniu, siłach, ugrupowaniu oraz zamiarze naszych wojsk, co z kolei dodatkowo wpłynie na rezultat boju spotkaniowego.

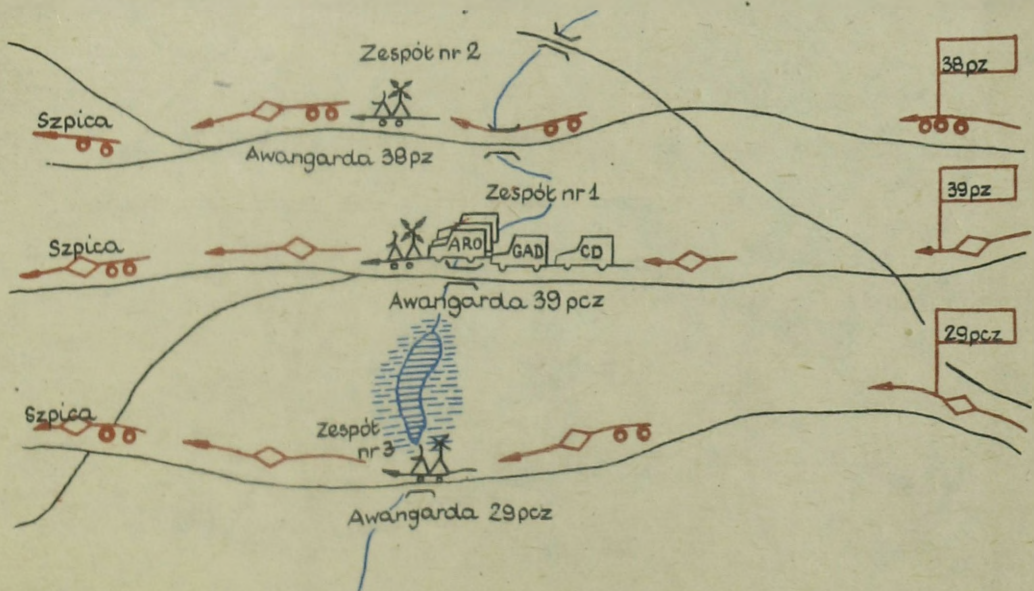




UGRUPOWANIE krrel w MARSZU W PRZEWIDYWANIU BOJU SPOTKANIOWEGO  
/Wariant 1/

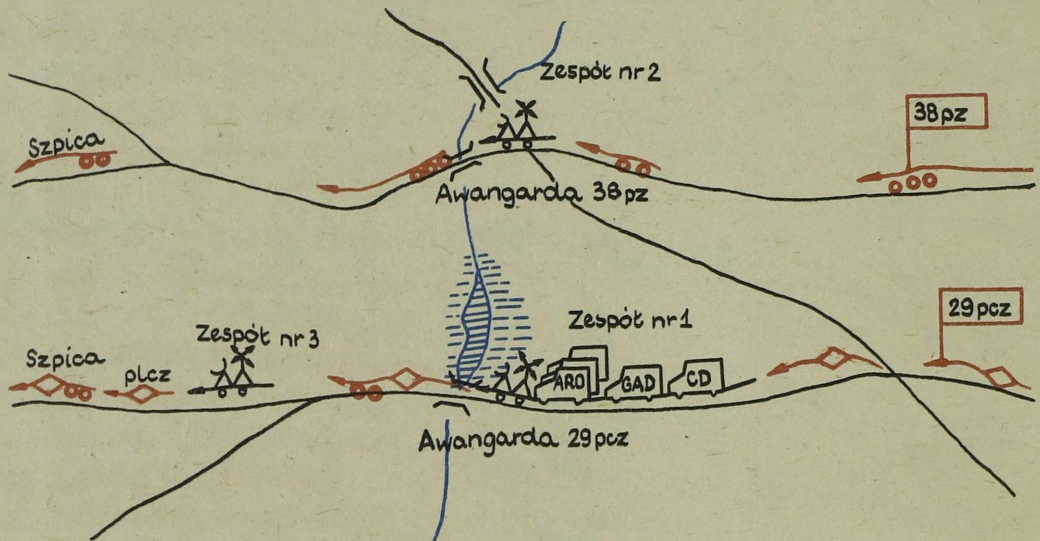


UGRUPOWANIE krrel w MARSZU W PRZEWIDYWANIU BOJU SPOTKANIOWEGO  
/Wariant 2/



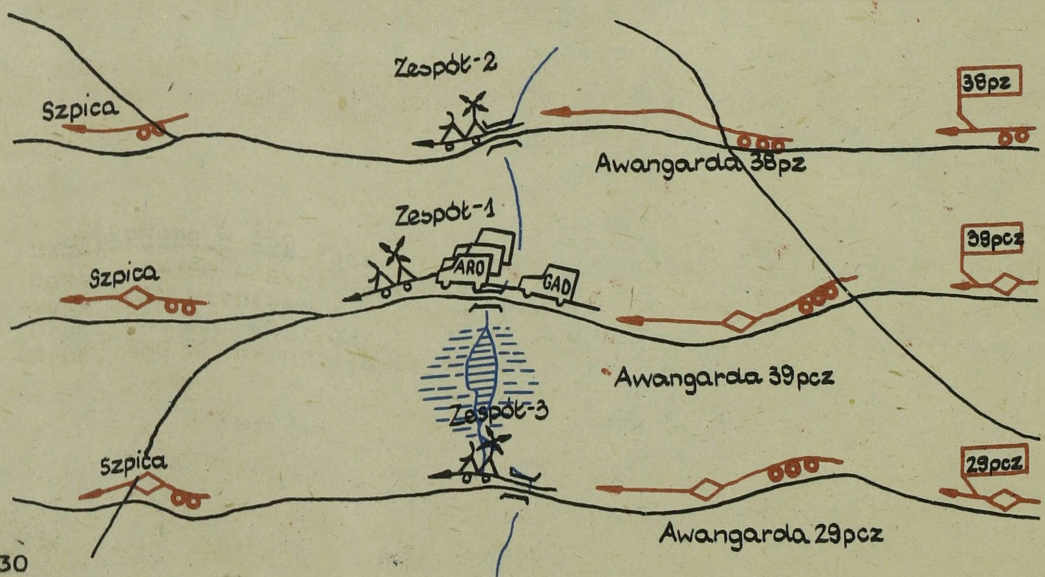
Załącznik nr 5

UGRUPOWANIE krr.1 w MARSZU W PRZEWIDYWANIU BOJU SPOTKANIOWEGO  
/Wariant 3/

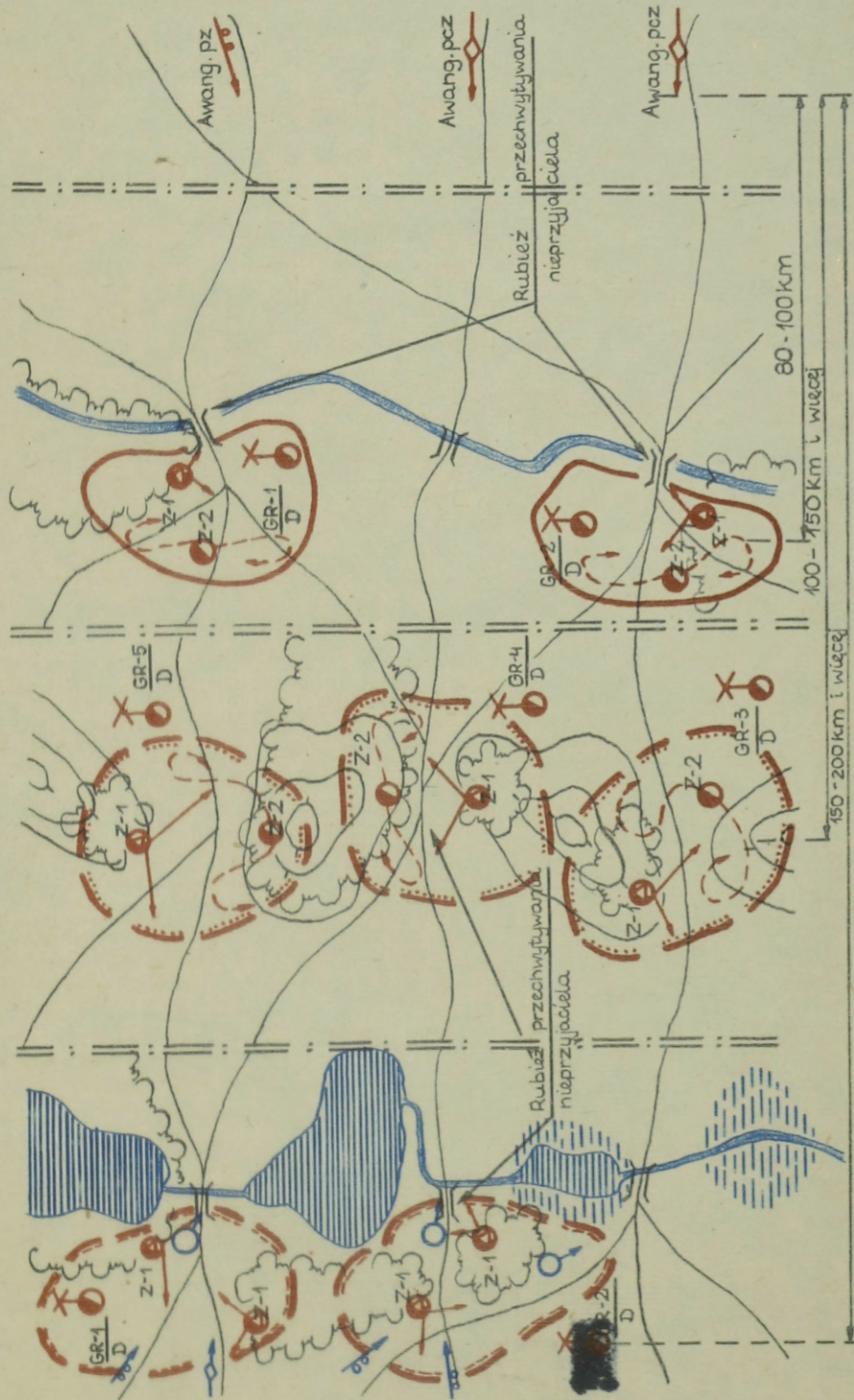


Załącznik nr

UGRUPOWANIE krr.1 w MARSZU W PRZEWIDYWANIU BOJU SPOTKANIOWEGO  
/Wariant 4/



UŻYCIE KSPEC W MARSZU W PRZEWIDYWANIU BOJU SPOTKANOWEGO  
/Wariant/



Wydrukowano w 150 egz.

Egz.nr 1-150 - Bibl.Nauk.DZS

Wyk. ppłk Wiéniewski

Druk. OH, dn. 20.7.84r.

Druk. ASG WP nr Pf 219/Pf 774/WW

